

הצב

איציק אלוני
 רח' גוש חלב 23 תל אביב
 טל: 03-5225458
Aloni-i@bezeqint.net

נכתב בשנת 7-1975

הדמויות:

בחור.
 אישה.
 מרגלית.
 מתנדב א'.
 מתנדב ב'.

המקום: חדר כניסה של בית פרטי. על הבמה גדר מעץ של הבית, הכניסה רחבה, בעומק הבמה נראה החלק החיצוני של הבית. שלוש מדרגות, דלת כניסה כשמנורה מעל הדלת (לא דולקת). תיבת דואר. פנס רחוב.

אחר הצהריים.
 בחור צעיר ומסודר עומד בכניסה לבית מתחת לפנס רחוב.
 שתיקה.

תמונה 1

נכנסת אישה מבוגרת ועגלגלה, מסתכלת על הבחור לרגע וממשיכה לכיוון הדלת. באמצע הדרך נעצרת, פונה לבחור ובוחנת אותו.
 אישה: (בחיוך מעושה לבחור) סלח לי, אתה מחכה למישהו? אפשר לעזור לך?...

{שתיקה}

אישה: (בחיוך מעושה) אפשר לדעת מה אתה עושה כאן?

{שתיקה}

אישה: שאלתי מה אתה עושה במקום הזה? למי אתה מחכה? אתה לא תאים לי פה!
 אז בבקשה תעזוב!

{רק מסתכלים אחת בשני}

אישה: אולי תענה לי?!

- בחור: מה את מסתכלת עלי כך?
- אישה: (בחיוך מעושה) מחכה למישהו?
- בחור: לא.
- אישה: אז מה אתה עושה כאן?
- בחור: אני עומד.
- אישה: אולי תעמוד במקום אחר?
- בחור: לא.
- אישה: למה לא?
- בחור: לא חייב להגיד לך!
- אישה: יש לי זכות לדעת.
- בחור: באיזו זכות?
- אישה: בזכות זה שאני גרה בבית הזה וזכותי לדעת מי משוטט סביבו.
- בחור: אני לא משוטט, אני עומד מתחת לפנס ציבורי.
- אישה: מחכה למישהו? (שתיקה קלה) אני רוצה לדעת למה אתה עומד דווקא כאן.
- {שתיקה}
- אישה: אתה מהסביבה?
- {שתיקה}
- אישה: תראה, פה שטח פרטי, ברור? (בכעס) לא מתאים לי לראות אותך פה!
- בחור: (בחיוך) טוב לדעת.
- אישה: אתה דייר חדש בסביבה?
- בחור: לא.
- אישה: מאיפה אתה, לעזאזל? אתה בכלל יהודי? ערבי? מי אתה? ... אתה מהשטחים? מתעקש? אני אקרא למשטרה.
- בחור: את לא מפחידה אותי.
- אישה: גיבור? חכה.

בחור: אני מחכה.

אישה: (לעצמה) חכם, איך שאלה נהיו פתאום חכמים...

{פונה לעבר הבית ובו ברגע נפתחת הדלת ומרגלית בתה מופיעה.
מרגלית בחורה צעירה ורעננה, מרבה להתנועע בתנועות סיפוק עצמי ואוהבת
ללטף את עצמה, בעיקר כשהיא מדברת. לבושה כותונת לילה שקופה)

מרגלית: אימא, מה קורה? (אישה לוחשת) משטרה?! לא חכי! (הולכת לבחור)

אישה: תיזהרי!

{האישה נכנסת לבית}

תמונה 2

מרגלית מתקרבת לבחור ובוחרת אותו בעניין. הבחור מתעלם ממנה לחלוטין.
לאחר זמן מה מבטיהם נפגשים.

מרגלית: אפשר לדעת מה אתה עושה פה?

בחור: מחכה.

מרגלית: למי?

בחור: אני מוכרח לפרט לך על כל מהלך שלי בחיים?

מרגלית: (כל מילה בפוזה אחרת) זה אכפת לי, כשזרים, עומדים, ליד, פתח, הבית
שלי, איך זה?

בחור: אני לא מוכן לספק את הסקרנות שלך ושל האימא שלך, איך זה?

מרגלית: אם אין לך מה לעשות פה, אז בבקשה תעזוב!

בחור: ואם יש לי מה לעשות?

מרגלית: מה אתה מחפש פה? אני רוצה לעזור לך.

בחור: אני פשוט נתקעתי פה, זה הכול.

{שניהם מביטים זה בזו, הדלת נפתחת והאישה מופיעה בפתח}

אישה: מרגלית, תיכנסי לבית, התקשרתי כבר למשטרה. (יורדת אליהם) אמרתי לך
לא לדבר עם זרים.

- מרגלית: אני לא ילדה קטנה.
- אישה: את תמיד תהיי הילדה הקטנה שלי, ועוד בכותונת לילה שקופה. עכשיו כל המציצים טורפים אותך בעיניים?
- מרגלית: שיראו שיציצו, מה אני לא מושכת? אני לא צעירה? אין לי גוף יפה? אני לא יפה? אני לא מספיק סקסית? אם הם נהנים, גם אני נהנית. הנה שיראו שיאוננו. הנה, תראו ותיהנו. נכון שאני יפה ומושכת? שיצא להם הריר מהפה, איך שאני נהנית א-לו-הים.
- אישה: את לא מתביישת?
- מרגלית: למה להתבייש מהסקסיות שלי? (לבחור) איך אני? אני מושכת, נכון? אתה לא חושב שאני מגרה?
- {הבחור מדליק סיגריה}
- מרגלית: אני רואה שאתה מתרגש ממני? תגיד, נכון שאני יפה וחושנית?
- אישה: הילדה השתגעה לגמרי, אי-פה המש-ט-רה! (רצה ונכנסת לבית)
- מרגלית: אף פעם הם לא מגיעים בזמן... כל הלסביות נמשכות אחרי, אני אוהבת גברים, הם מרגשים אותי. (לוקחת ממנו את הסיגריה) בכל זאת גרמתי לך להסתכל עלי, מה אתה עושה סודיות מההצעות שלך, ראיתי אותך מציץ. (צוחקת באופן משונה)
- אישה: (מופיעה עם חלוק ביד) תלבשי את זה תכף ומיד. (לקהל) ההצעה נגמרה, נגבו את הריר, קפלו את העיניים למקום אחר. (רואה שמרגלית מעשנת) סיגריה?! מעשנת?! זה בטח חשיש מלבנון. מפתה קטינות, מרעיל נשמות בתולות, אתה רוצה להכניס את בתי היחידה למעגל הסמים? חולה מין, מחבל! כן זה מה שאתה, מחבל! איך לא תפסתי את זה קודם. (צועקת בהיסטריה) מחבל, מ-חבל...
- מרגלית: אימא! הוא רק נתקע.
- אישה: אם הוא נתקע אז אנחנו נעקור אותו מכאן, נעשה לו טרנס-פר... הוא לא אחד משלנו. תיכנסי פנימה, אני לא רוצה שתדברי אתו יותר, הוא מזיק! הוא מסוכן! הוא זר! הוא לא מתאים לנו!
- מרגלית: על סמך מה את קובעת שהוא מסוכן? הוא דווקא שקט.
- אישה: בגלל שהוא שקט הוא מסוכן. (לבת בתקיפות) הביתה!
- מרגלית: הביתה את! אני נשארת כאן.

- אישה: החוצפה שלך בזמן האחרון עוברת כל גבול.
 מרגלית: ואת נודניקית.
- אישה: (לבחור) אתה יודע ילדתי אותה בגיל מבוגר וכשהייתה ילדה...
 בחור: זה לא מעניין אותי.
- אישה: אף אחד לא מנסה להכניס אותך למשפחה, אתה תיכנס אצלי לקלבוש.
 מרגלית: אימא, תירגעי.
- אישה: למה הבחור הזה עומד דווקא כאן? מה הוא מסתיר?
 מרגלית: הוא פשוט עומד? אז שיעמוד, הוא שותק? שישתוק, הוא תקוע? שיתקע. זה לא מעניין. אם מפריע לך תיכנסי הביתה.
- אישה: (ביגשת לבחור) שלא תתקרב יותר לבית. במקום שאתה עומד שם תעמוד.
 זה הגבול שאסור לך לעבור אותו ומפה אף שעל אדמה. זו האדמה שלנו
 אותה קיבלנו בירושה ועליה בנינו את הבית כמו ידינו. אנחנו חרשנו את
 האדמה הזאת בזיעת אפנו, נטענו עצים, ייבשנו ביצות. אנחנו הקרבנו את דם
 בנינו ואתה רוצה שנוותר עליה? לא! פתאום בא אדם ומחליט שהוא כאן!
 לא!
- מרגלית: אולי תיכנסי להירגע?
 אישה: אני לא אכנס ואני לא רוצה להירגע.
- בחור: (בחיוך) אני עומד מחוץ לגדר.
 אישה: אתה תמות אצלי מחוץ לגדר וחוץ מזה, מחוץ לגדר הוא גם השטח שלי
 בטאבו, תמצא לך חוץ אחר לעמוד בחוץ.
- מרגלית: נכון שהיא נהדרת? "תמצא לך חוץ אחר לעמוד בחוץ". אימא לפעמים כמו
 סופרת. אגב, אני ציירת.
- בחור: מה את מציירת?
 מרגלית: בעיקר את עצמי.
- בחור: את מצליחה?
 מרגלית: בטח. עכשיו התחלתי לצייר את אימא שלי.
- אישה: והיא מצליחה להושיב אותי יותר משעה בלי לזוז.

- בחור: וציור גמור יש לך?
- מרגלית: מתעניין באומנות? אביא לכהן את כל הציורים שלי. (יוצאת)
- אישה: (כילדה קטנה) תביאי גם אותי, גם אותי...
- מרגלית: את שלך לא!
- אישה: כן גם את שלי, גם את שלי...
- {שתיהן נכנסות לבית}

תמונה 3

- בחור: (לבדו) אין לי לאן ללכת, נתקעתי...
- {שתיקה}
- בחור: במקרה נתקעתי כאן. לאן שאלך ישאלו את אותן השאלות. אני אדם בלי מונולוג, שכחתי הכול. אני רוצה להיות שייך. בכל מקום שאני עומד, בסוף תמיד יהיה מישהו שישאל: "מה אתה עושה כאן?" או שיגיד לי: "אתה לא מתאים לנו כאן". לא מקבלים אותי. יכול להיות שאני צב ואני איטי, בלי שריון. איפה השריון שלי? אני לא יודע, אולי הלך לאיבוד או שמעולם לא היה לי. קשה לאדם לחיות בלי שריון. החיים סידרו אותי...
- {הבחור יוצא}

תמונה 4

- האישה מלאת התלהבות שהצליחה להופיע ראשונה בפתח הדלת.
- אישה: אני ראשונה, אני ראשונה, אתה רואה בחור? ... בחור? ... (פורצת בצעקה)
- הוא נעלם! מרגלית, הבחור נעלם!
- מרגלית: מה קרה?
- אישה: הוא נעלם, אי אפשר לבטוח בגברים, תמיד הם נעלמים למקום שהנשים לא יודעות.
- מרגלית: ממזר! לאיזה כיוון הוא נעלם?

אישה: לא יודעת. אנחנו פינקנו אותו, התייחסנו אליו בכבוד. אמרתי לך שהוא מחבל. (צועקת) מחבל! מחבל! הממזר הזה לא היה ראוי לדקה אחת של תשומת לב. קיבל את האינפורמציה וברח. אני אומרת לך, יהיה פה אסון, רצח!

מרגלית: תני לי לחשוב!

אישה: הוא פסולת, נמושה! היינו צריכות לקשור אותו. איפה המשטרה, בשביל מה יש לנו משטרה? צריך להכניס לו מכות רצח עד שימות, להוציא אותו להורג בתליה, איזה אסון איזה אסון...

מרגלית: בוגד, נבל...

אישה: הוא בטוח מהשטחים.

מרגלית: (זורקת ומפזרת את הציורים בכעס) לעזאזל! צריך לחשוב.

אישה: (מתפרצת) לחשוב! לחשוב! לחשוב! לא חשבת מספיק כל השנים? למה לא התחתנת עד עכשיו?! אקשן! התעוררי, ידענית גדולה, את חושבת שאם את מציירת אז את כבר ציירת שיודעת הכול? את חושבת שאם את עצבנית אז מותר לך לזלול כל היום שוקולד? אני יודעת טוב מאוד שאת לא בתולה!

מרגלית: מה זה שייך?

אישה: אל תצעקי עלי, קצת רספקט! אני אימא שלך ואם יש לך בעיות אז תלכי לכותל. בשום מקום בעולם לא קיים כותל כמו שלנו. אנחנו עם שבלי כותל לא יוכל להתקיים אפילו דקה אחת. הוא כאן בארץ, ויחיד בעולם, (בפאתוס) הוא מחזיר בתולים.

מרגלית: איזה שטויות...

אישה: שטויות? אנחנו לא נחזיר אף אבן אחת מהכותל, אף שעל אדמה. כולם מרגישים שהם יושבים על הר געש ובורחים לחו"ל? שיברחו, שיתפוצצו... (כאן מתחילה לשיר ולצעוד) "שתי גדות לירדן..."

מרגלית: אדם הלך לאיבוד ואת שרה.

אישה: (נעלבת כילדה) אני נכנסת לבית. (יוצאת)

מרגלית: סוף סוף אפשר לחשוב בשקט. אני נמשכת לבחור הזה, למה? (רואה שהציורים שלה מפוזרים, מתחילה לאסוף אותם, לחבק אותם ולנשק אותם) אני אומנית. אני מצטערת, ציורים יקרים שלי. בושה לאומנות. בחוסר שליטה של רגע גרמתי לכם להתלכלך. זה לא יקרה יותר... אבל תבינו

- אותי, פשוט נמאס לי כל כך, שנמאס לי מהנמאס. אני רוצה לצעוק, אני רוצה לצעוק חזק. פה בפנים יש כאב בתוכי... (פורצת בצעקה) אהה...
- אישה: (מופיעה בבהלה) מה קרה, אונס?
- מרגלית: (מצועצעת) סתם צעקתי, אבל הכאב נשאר בתוכי, אני רוצה לצעוק עוד... (באה לצעוק)
- אישה: לא עכשיו.
- מרגלית: אני רוצה לצעוק צעקה חזקה שתמוטט יסודות רקובים ותשנה הכול. יש בלבול כזה שאף אחד לא יודע שום דבר משום דבר, מה אני?... ציירת שמציירת את עצמה. נמאס לי ואני עצובה...
- אישה: אסור לך להיכנס לזה. התחלת להצליח לצייר אותי וזו התקדמות. אני אימא שלך ואני עדיין בחיים. לא לכל אחד יש אימא נפלאה כמו שלך, אני אדאג לך. לא לכל אחד יש אבא גיבור.
- מרגלית: גיבור?
- אישה: אביך עליו השלום לא ראה את השלום, הוא נח בשלום ובשלווה.
- מרגלית: אני לא רוצה גיבור, גיבורים מפחידים אותי.
- אישה: אבא שלך עלה על מוקש.
- מרגלית: אז למה סיפרת לי שהוא מת מאסטמה?
- אישה: זה נכון. כשהוא היה חייל הוא עלה על מוקש. (דורכת רגל איתנה ומדגימה) הוא דרך על המוקש ושמע את הקליק. המוקש נדרך, אבל לא התפוצץ. איזו שמיעה חדה. הוא לא העז להזיז את הרגל. אם היה מרים את הרגל היה מתפוצץ. הוא המשיך לעמוד על המוקש בגבורה. הזמן היה כנצח, אך הוא המשיך לעמוד יציב ואיתן עד שבא חבלן לנטרל את המוקש וחילץ אותו. הוא היה מאובן, כשאמרו לו: "ניצלת חבוב", ראה שכולם מביטים בו בפנים חיוורים. כל שיער ראשו האפיר. צעיר שנראה זקן חזר הביתה. אני אהבתי אותו, איזה גיבור.
- מרגלית: אני לא זוכרת את אבא עם שיער לבן.
- אישה: הוא צבע אותו בשחור. אילו ימים, אילו חיים... עכשיו היכנסי אני בשלה לציור. אני אתן לך את ההבעה הנכונה ביותר. בואי, אני חמה ומוכנה.
- מרגלית: ומה יהיה עם הבחור שלי?

- אישה: בחור שלך? חחה... בואי, הוא רגיל להיות מופקר.
- מרגלית: את חושבת שהוא יחזור?
- אישה: בטח נתקע במקום אחר.
- מרגלית: אני כבר מתגעגעת אליו.
- אישה: מחבל תמיד מעורר סקרנות, אבל אני אקנה כלב.
- מרגלית: כלב?!?
- אישה: כן כלב חזק עם נחיריים גדולים. דוברמן עם שיניים חזקות ומבריקות מוכנות לטרוף. הוא יתפוס כל זר וחשוד, כל מחבל...
הבחור הזה יהיה הראשון. אני מוכנה לציור, בואי! {נכנסות לבית}

תמונה 5

מאוחר יותר, ערב. לבמה נכנסים שני פנסיונרים מתנדבים של המשטרה.

- מתנדב א': ... אתה מבין את העניין?
- מתנדב ב': כן, אני מבין.
- מתנדב א': לא, אתה לא מבין.
- מתנדב ב': למה אתה חושב שאני לא מבין? אם היו נותנים תנאים טובים ליורדים מן הארץ, והיורדים היו עושים כסף בחו"ל וחוזרים עם המון דולרים, אז קופת המדינה הייתה מלאה.
- מתנדב א': ומישהו כבר יגנוב אתה מבין?
- מתנדב ב': בטח שאני מבין.
- מתנדב א': יש הרבה יוצרים אבל אין יצירה, אתה מבין?
- מתנדב ב': יש הרבה כישרון אבל אין עידוד, אתה מבין?
- מתנדב א': יש הרבה ציפורים ולא רואים אף אחת, אתה מבין?
- מתנדב ב': בטח שאני מבין, לילה.
- מתנדב א': אתה לא מבין.
- מתנדב ב': בטח שאני מבין, זה בגלל הפיח אין ציפורים?

- מתנדב א': יש ציפורי לילה, כמונו...
- מתנדב ב': אני לא מבין מה יש כאן לא להבין. אבל הבעיה שלי היא אחרת, אין לי כסף לתקן את השיניים, והחיידקים חוגגים ונהנים מהסבל שלי, אתה מבין?
- מתנדב א': בטח שאני מבין.
- מתנדב ב': הזעיקו אותנו ואנחנו מגיעים דחוף ואין אף אחד, אתה מבין?
- מתנדב א': בטח שאני מבין, מה יש כאן להבין? אזעקת שווא, עוד טעות.
- מתנדב ב': הנה אנחנו מסיירים, יש לנו נשק, אנחנו הולכים ואחר כך נעצרים, מגיעים לבית שהזעיקו אותנו דחוף, בית פרטי, נכון?
- מתנדב א': נכון.
- מתנדב ב': אתה יודע מה יש להם בפנים?
- מתנדב א': יש הכול.
- מתנדב ב': אתה מבין?
- מתנדב א': בטח שאני מבין.
- מתנדב ב': מאיפה להם?
- מתנדב א': קיבלו ירושה והתקדמו בחיים.
- מתנדב ב': ולאלה שאין...
- מתנדב א'+ב': אין.
- מתנדב א': ולאלה שיש?...
- מתנדב א'+ב': יש.
- מתנדב ב': או עכשיו אתה מבין.
- מתנדב א': בטח שאני מבין.
- מתנדב ב': העיקר שאנחנו מתנדבים והעיקר שהם בטוחים בפנים וטוב להם, נכון? טוב, אני הולך... אתה תישאר כאן כמה רגעים...
- מתנדב א': אל תשאיר אותי לבד.
- מתנדב ב': אני לא יכול להתאפק (מסמן להשתין) זאת הבעיה שלי.

מתנדב א': תעשה מהר... (מפזם לבדו) אמרו מחבל... איזה מחבל... מי יבוא לפה? תשמעו איזה שקט, ככה זה בכל משמרת, שקט... כלום לא קורה. כולם פוחדים מהשקט והשקט פוחד מאתנו, אתנו אין קונצים... תראו, להיות שוטר זה קשה ועוד בדימוס קשה יותר, הגענו למקום, משעמם. הנה אני פה, ועל מה אני מסתכל?... אל תוך החושך, משעמם... לנו השוטרים יש עיניים ואוזניים חדות מאוד, אנחנו רואים הכול ואי אפשר לעבוד עלינו, אי אפשר להסתיר שום דבר מאתנו. אנחנו ערים לכל רחש. אפשר לעבוד על שוטרים מטומטמים, אבל לא עלינו, למה? אנחנו מכירים את השטח, אנחנו מכירים את העם, אנחנו באנו מהעם... (פתאום שומע רעש) שקט! ששש... יש התרחשות, זה אתה?... לא זה לא אתה, הוא בצד השני... (עושה סיבוב, מחפש) זה היה כלום, בטח סתם חתול. (בגאווה) אל תפחדו, אני פה. אבל ראיתם איך קפצתי?... זה מהמיומנות, זה מהערנות, זה, איך להגיד לכם... זאת מקצוענות של שוטר ותיק וטוב. אבל באמת מה שאני רוצה להגיד לכם, זה על יחסי האלימות ברחוב, בבית, בבית הספר, בברים... שהפכו לשגרה כמו שאומרים. חברי כנופיות יורים ברחובות על כל מה שזז בלי אכפתיות... העיקר להרוג...

{מתנדב ב' חוזר בלי שאי ירגיש}

מתנדב ב': (בקול) קרה משהו?

מתנדב א': (נבהל) אהה... כמעט עשית לי התקפת לב.

מתנדב ב': (שנבהל מהבהלה) בוא הנה אתה טוב אתה.

מתנדב א': ראית איזה ערנות? (בחשדנות) תגיד, אתה רואה מה שאני רואה?

מתנדב א': (דרוך) איפה?

מתנדב ב': על הרצפה, בוא נתקרב (מתקרבים בחשש לציור) אתה מבין?

מתנדב א': בטח שאני מבין.

מתנדב ב': ציור...

מתנדב א': אל תיגע!

מתנדב ב': למה?

מתנדב א': חפץ חשוד!

מתנדב ב': בוא נזעיק עזרה?

מתנדב א': רגע, בעניינים כאלה צריך לחשוב איך לקבל צל"ש.

מתנדב ב': בוא נדרוך את הנשק ואחד משנינו יזעיק עזרה. אתה חושב שעל זה מקבלים צל"ש?

מתנדב א': אני באמת שלא יודע. אבל בוא נהיה מוכנים על כל מקרה. (משפילים את הנשק לציור) אם הוא זז אנחנו פותחים באש.

{הבחור חוזר, רואה אותם ולא אומר כלום, עד שמתנדב א' רואה אותו}

מתנדב א': מי אתה?

מתנדב ב': אל תתקרב.

מתנדב א': אתה משלנו?

בחור: כן.

מתנדב א': (נרגעים) הוא משלנו אמרתי לך.

מתנדב ב': גילינו חפיץ חשוד.

בחור: באתי לציורים.

מתנדב א': זה שלך?

בחור: כן.

מתנדב א': אנחנו משתדלים להיות בסדר.

{שני המתנדבים פונים לצד וממשיכים בדרכם}

מתנדב ב': הלך לנו הצל"ש.

מתנדב א': אתה מבין?

מתנדב ב': בטח שאני מבין.

מתנדב א': אני לא חושב מה שאתה חושב אתה מבין, תראה....

{יוצאים}

{הבחור לבדו עומד ומסתכל בתמונה. לאחר זמן מה הוא מקפל אותה לגליל}

תמונה 6

מאוחר יותר. מרגלית מציצה, רואה את הבחור ומתקרבת

מרגלית: חזרת... מה החזיר אותך?

{שתיקה}

בחור: הבחורות מביטות בי כאילו שאני לא קיים, את הראשונה...

מרגלית: נמשכת בגלל גופי? נשמתי? האומנות שבתוכי? מי אני בשבילך?

בחור: את חוויה ראשונה שלי.

מרגלית: אתה מחכה זמן רב?

בחור: שעה, אולי שעתיים.

מרגלית: אכלת?

בחור: אני תמיד רעב.

מרגלית: ואני מרוב עצבים אוכלת יותר מדי שוקולד. (שתיקה קצרה) אתה רוצה פתרון פשוט איך לחיות בקלות את החיים האלה שלך? תוציא החוצה את כל מה שיש לך בפנים. ספר ובעיקר לזרים, כי אותם לא תפגוש עוד. זרוק להם מה שמייסר אותך וכך תיפטר מהמעמסה. הטוב ביותר לדבר עם נהגי מוניות, או תיירים.

בחור: אני ריק, אין לי מה לספר.

מרגלית: אני בטוחה שמהו נשאר לך בפנים.

בחור: את זוכרת את הסיפור על מגדל בבל? (מרגלית מאשרת בחצי ניד ראש) זה בדיוק מה שקורה כאן. מישהו בלבל את היסודות ואין לנו יותר שפה משותפת, אין לנו אהבה ואין לנו... אין לנו סבלנות... שמת לב שהאנשים הולכים ונעשים יותר ויותר בודדים? הכדורים כבר לא עוזרים, מרכזי בריאות הנפש עמוסים, תחנת ער"ן אינה עונה, המום החברתי שולט ומכה באלפים בכל יום, הגזענות גוברת מיום ליום ולאף אחד לא אכפת. כשאני מסתכל על החיים, אני יכול רק להגיד שהכול כדור אחד גדול של בדידות. הנה הציור שלך.

מרגלית: איפה מצאת אותו?

{הבחור אוחז בה, מקרב אותה אליו ומחבק אותה, הציור נופל מידה}

מרגלית: מה אתה עו... (פתאום) אני פוחדת לישון לבד. אוי, הציור שלי. (מרימה)
את כישרון הציור פיתחתי לבד. עכשיו כל החדר שלי מלא דיוקנאות
עצמיים, מלא מרגליות. לי בדידות עשתה שירות טוב. אני מודה, לפני שאני
יוצאת לבלות, אני מאפרת את עצמי לפי הציור שאני בוחרת. יש בינינו קשר
תהומי. נעים לי להתעורר בבוקר עם חיוך על הפנים ושכל כך הרבה
מרגליות מביטות בי. אוי, אני מרגישה מן חולשה בכל הגוף, אתה חושב
שאני בהריון? אוי, אני לא שולטת בעצמי... (הדלת נפתחת והאישה מציצה
החוצה. מרגלית מעמידה פנים כמתעלפת בזרועותיו, ממלמלת) למות, אני
הולכת למות מאהבה...

אישה: (מתפרצת בכעס) את באמת תמותי.

מרגלית: לא נמאס לך להציץ בכל פעם שאני נפגשת עם בחור?

אישה: אני מציצה?

מרגלית: כן, את מציצה! כשהייתי קטנה את זוכרת את הסטודנט שגר פעם אצלנו?
(לבחור) בכל פעם שהלך להתקלח, היא רצה להציץ לו דרך חור המנעול.
את חושבת שאני לא זוכרת? שלא ראיתי אותך?

אישה: את משקרת.

מרגלית: ראיתי אותך, ראיתי אותך.

{מרגלית פונה לבחור ופתאום מתחילה להתעלס אתו.

האישה מביטה בהם}

אישה: אני לא מאמינה, אני לא יכולה יותר. תרחמו עלי, בבקשה, לא לנגד עיני...
(מניחה את ידה על פיה כדי לא לצעוק) גם לי יש תשוקות, גם לי יש
חלומות על אהבה, אבל אין עם... איך אפשר להסביר תשוקות? קשה
לאנשים להבין שהייתי פעם צעירה ומושכת, גם אני אהבתי את האהבה. אני
זקנה שכן זקוקה לאהבה. (צועקת לעברם) מי לעזאזל החליט שלא מגיע לי?
אני רוצה סקס! כאן אני מכריזה שלאהבה שלי אין שיער שיבה! אני אישה
חמה! אני לא יבשה! (מתפרצת) תנו לי גבר! גם אני רוצה אורגזמה! רומיאו
רו-מי-או? (קוראת לכל הכיוונים, הבחור ומרגלית בינתיים מתעלסים על
הרצפה)

אישה: עכשיו תורי... (מתלהבת) גם אני רוצה, גם אני רוצה...

מרגלית: אימא, את מפריעה לי!

אישה: גם לי יש זכויות. מגיע לי, אני מצאתי אותו ראשונה.

- מרגלית: אימא הוא לא מתאים לך. (מתעלסת)
- אישה: (מתפרצת) איפה הזכויות שלי? ...
- מרגלית: בוא ניכנס למיטה.
- אישה: (חוסמת בפאניקה) אף אחד לא יכנס לבית שלי, שום זר! שום מחבל! (מסתערת עליהם ומושכת את מרגלית. הבחור נשאר שרוע על הרצפה)
- הרצפה: (בועטת בו) מחבל! מחבל! ממזר! אנס! אונס בתולות!
- מרגלית: אימא, מה נכנס בך?
- אישה: הוא מגפה וצריך להילחם ולהשמיד אותו. להשמיד! אתה שומע? צריך להשמיד אתכם, אתם מיותרים. אנחנו לא ניכנע לשום דרישות, לשום תנאים. אנחנו נלחם בכם באוויר, בים וביבשה. נכה אתכם שוק על ירך בכל מקום. (מסתערת על הבחור בצעקות קרב) א-ה-רי... (האישה קופצת ורוכבת על הבחור ומתחילה לדהור עליו. הבחור מנסה להיחלץ אך האישה ממשיכה לדהור עליו. אחרי זמן מה רואה מרגלית שהעניין רציני)
- מרגלית: (צועקת) הצילו! הצילו!
- אישה: אונס, אונס...
- בחור: מגדל בבל, איזה מגדל בבל... בבל... (מצליח להיחלץ ובורח)
- אישה: (האישה דוהרת ומכה באוויר) רוצח מתועב... לא נבנה מדינה אחרת... אף אחד לא יכפה עלינו פתרון!... נפוצץ הכול... לא נצא מהשטחים לעולם! נרסס אותם כמו ג'וקים... שנית גלות לא תהיה! נכה בכול החזיתות! אנחנו... אנחנו... העם הנבחר! די-יו, סוסי... דהר, דהר... פצצת אטום... אטום...
- מרגלית: (נוגעת באימא ובקלות אומרת) אימא, את מגזימה. די, העלמת אותו.
- אישה: דמנו לא יהיה הפקר, נתנחל בכל מקום.
- מרגלית: אימא, צאי מזה.
- אישה: דם תחת דם, עין תחת עין... מחבל תמורת מחבל אחד, ילד תמורת ילדים!
- מרגלית: אוויר תחת אוויר, את סתם מכה באוויר, הוא הלך.
- אישה: (באושר) הלך לעולמו? הרגתי אותו?
- מרגלית: הוא ברח מזמן.

- בחור: (מופיע מהצד) אני עוד אחזור... (יוצא)
- מרגלית: מתי?
- בחור: בקרוב...
- אישה: בקרוב תמות. הכלבים שלי יקרעו אותך.
- {שני המתנדבים מופיעים}
- מתנדב א': מה קרה?
- מתנדב ב': למה את על הרצפה?
- מתנדב א': נפלת?
- מרגלית: תעזרו לי להרים אותה.
- אישה: אני לא זקוקה לשום עזרה. (נסערת, קמה בקפיצה)
- מתנדב א': קרה משהו?
- אישה: הוא ברח לי מתחת לידיים, תרדפו אחריו.
- מתנדב א': מי?
- מתנדב ב': מתי?
- אישה: המחבל שרצה לאנוס אותי.
- מתנדב א': (נבהל) אוי. מחבל?
- מתנדב ב': (מפוחד) מתי?
- אישה: עכשיו.
- מתנדב א': אנחנו היינו כל הזמן בסביבה ולא שמענו כלום. (למתנדב ב') נכון?
- מתנדב ב': מה שנכון נכון.
- מרגלית: אבל הוא אמר שהוא יחזור.
- מתנדב א': (בדאגה) ככה הוא אמר?
- מתנדב ב': (בדאגה) ואיך הוא נראה?
- אישה: מחבל... איך נראה מחבל? מחבל!
- מתנדב ב': מחבל באמת?

- אישה: אמיתי.
- מתנדב ב': פיצץ לך משהו?
- אישה: אני פצצתי אותו, אבל הוא ברח. אתם חייבים לתפוס אותו.
- מתנדב א': אנחנו? (למתנדב ב') מה אתה אומר?
- מתנדב ב': אתה ראש החוליה, תן פקודה.
- מתנדב א': או-קיי, תיכנסו לבית, נעשה מארב.
- מתנדב ב': בטוח שהוא יחזור?
- מרגלית: הוא מוכרח לחזור למעני.
- מתנדב א': קדימה, היכנסו לבית. חבל על הזמן.
- {האישה ומרגלית הולכות ומתנדב ב' הולך אתן}
- מתנדב א': (למתנדב ב') ולאן אתה הולך?
- מתנדב ב': נתת פקודה להיכנס לבית, לא?
- מתנדב א': לא אתה, אתה אתי.
- אישה: אל תשכחו לקרא לנו, אני לא גמרתי אתו את החשבון.
- מתנדב א': איך ניתן לכן להפסיד לראות אותנו מפצחים לו את הראש.
- {מרגלית והאישה נכנסות לבית. המתנדבים סורקים את השטח. לפתע נעצרים}
- מתנדב ב': לא, אני לא מבין.
- מתנדב א': מה יש כאן לא להבין?
- מתנדב ב': איך נכיר אותו?
- מתנדב א': האישה אמרה שהוא דומה למחבל.
- מתנדב ב': ואיך נראה מחבל?
- מתנדב א': כמו כולם, לא?
- מתנדב ב': טוב, אז נחכה...

תמונה 7

מאוחר יותר. שני המתנדבים במארב, נראים עייפים ותשושים

- מתנדב ב': אתה חושב שהוא יגיע?
- מתנדב א': ככה אמרו... עבר זמן ושום דבר...
- מתנדב ב': מרוב עייפות אני כבר לא פוחד שיהרוג אותי, לפחות אני אמות מעייפות ולא ארגיש כאב.
- מתנדב א': מהניסיון שלי לא יקרה כלום כאן. (שתיקה)
- מתנדב ב': אילו חיים.
- מתנדב א': אני מתחיל להרגיש כמו דחליל במילואים.
- מתנדב ב': באמת שאני לא מבין, למה לא שמו מצלמות עם דחלילים ועם לחצני מצוקה בכל כניסה, אתה מבין?
- מתנדב א': לא מבין. (שתיקה)
- מתנדב ב': לשמור ככה? לפחות היו נותנים לנו להסתובב עם כלבים, היינו מטיילים אתם ומשתעשעים, אתה מבין?
- מתנדב א': בטח שאני מבין.
- מתנדב ב': גם היו ככה מנצלים אותנו באותה הזדמנות להוציא את הכלבים לעשות את הצרכים. אתה מבין?
- מתנדב א': בטח שאני מבין, אני אמרתי את זה מזמן, אני רואה שאתה מתחיל לדבר כמוני.
- מתנדב ב': אתה מתנגד?
- מתנדב א': לא. אלה החיים, להיות בכוננות מתמדת. לפחות אנחנו עסוקים, שורפים כמה שעות של מתח.
- מתנדב ב': ככה לאמץ את העיניים?
- מתנדב א': כוס קפה לא הייתה מזיקה לנו.
- מתנדב ב': וכבד קצוץ ככה מרוח על הלחם... תמיד בשמירה יש לי חשק לאכול במסעדה. (מתנדב א' מוציא סיגריה) מה אתה עושה? הוא יגלה אותנו.
- מתנדב א': מי?

מתנדב ב': המחבל שצריך לבוא.

מתנדב א': רצייתי לבדוק אותך, אתה צודק. (מכניס את הסיגריה) אולי תלך לבקש כוס קפה?

מתנדב ב': ואתה תישאר לבד ולא תפחד? אם הוא יבוא פתאום? מה תעשה?

מתנדב א': אתה צודק, אני אלך.

מתנדב ב': אבל...

מתנדב א': בלי אבל... אני ראש חוליה, כבר חוזר. (יוצא)

מתנדב ב': תעשה את זה מהר...

(לבדו) המחבל בטח לא יבוא במשמרת שלי. אני לא מפחד ממנו. הלוואי שיופיע ישר מלפנים. הוא יקל עלי, רק שלא יפתיע, זה הפחד שלי!... אני שונא הפתעות. אפילו כשהילדים שלי עשו לי מסיבת יום הולדת בהפתעה, הם עשו חושך וכשנכנסתי, בום! אור! אני כמעט קיבלתי התקפת לב. רק שלא פתאום יופיע מתוך החשכה? מול הפרצוף, בום! עצם הרעיון מול הפרצוף מפחיד. אולי הוא לא יבוא, הלוואי, אבל אם הוא יבוא מאחורי, עם נעלי התעמלות, יתקרב אלי כמו צב, לאט, לאט ואני לא ארגיש. אולי הוא עומד עכשיו מאחורי? הוא עומד? הוא בטח מושיט את הידיים שלו לצוואר שלי. (מביט רק בעיניו לצדדים בבהלה) הם תמיד הורגים מאחור. אנחנו הורגים מלפנים. מה זה משנה, כולם הורגים את כולם ואני עומד חשוף כמו לוח קליעה למטרה. לפנות או לא לפנות?... על החיים ועל המוות (פונה בתרגיל גלגול קרבי) אהה... אין אף אחד. (קם) יופי, אין אף אחד. גם שם אין אף אחד ושם הכול בסדר. שיבוא קרוב מלפנים שלא יהיה צורך לכוון. כדאי שאני אעשה חזרה. אל המטרה, ביציבות, הלהב לאמצע האתנח, לא לרעוד, (רועד) לא לרעוד אמרתי לך! לעצור את הנשימה, לכוון ישר ללב. (מכוון) אל תזוז אמרתי! אני יורה! (לוחץ על ההדק ולא יוצא כדור. בודק את הנשק ומגלה שלא היה דרוך) איזה מזל שהוא לא הופיע, פשוט יכולתי להיהרג אף על פי שראיתי אותו ראשון. (דורך את נשקו) עכשיו שיבוא, אני אלחם בו עד טיפת דמי האחרונה. הכה בבטן, (מדגים) הכה באגן... הכה בפנים... הכה הך הכה הך... (מסיים את הקרב המדומה בתנועת קרב אכזרית) שיבוא עכשיו אני מוכן עם כדור בקנה. (שתיקה) נדמה לי שאני מתחיל להשתגע. צריך לחשוב על מחר. טוב שיש תמיד מחר. מחר יהיה הכול מאחור. אם עד מחר אחיה יש לי סיכוי לגמור את השבוע... איפה השותף שלי? בשביל קפה הפקיר אותי. (שתיקה) הרווקים האלה, רק רואים נשים וכבר שוכחים את החבר. בבית מחכות לי חגיגות לצל"ש שאקבל, זו

גאווה לילדים. אלוהים, עשה שהוא לא יבוא, קח את הצל"ש... קח את הגאווה... קח את הגבורה... קח את הכול. רק תשאיר אותי בחיים הערב. אני כל כך מפחד, שאני חושב שאני הולך להשתין במכנסיים... (הדלת נפתחת ומתנדב ב' מופיע עם מגש קפה ועוגה, ושני כסאות מתקפלים) סוף סוף חזרת.

מתנדב א': קרה משהו כשלא הייתי כאן?

מתנדב ב': לא, הכול היה שקט. רק היה חשש לחשוד.

מתנדב א': בכל מקום יש חשוד.

מתנדב ב': אבל למה לקח לך כל כך הרבה זמן?

מתנדב א': (צוחק) פחדת?

{בינתיים המתנדבים מסדרים את הכיסאות ויושבים}

מתנדב ב': מה פתאום.

מתנדב א': האישה בלבלה לי את המוח על הפורצלנים שלה, על הרכוש שהיא מחזיקה, על הפיצויים, תכשיטים, על ניירות ערך, על הציורים של בתה, הכול להרשים אותי.

מתנדב ב': קפה טוב.

מתנדב א': הממזרה ניסתה להתחיל אתי.

מתנדב ב': מזל, אחרת לא היינו מקבלים קפה טוב.

מתנדב א': גם עוגה. (אוכלים ושותים בקול). תראה, מה עושה התמונה על הרצפה?

מתנדב ב': אה, זה הציור. איך לא ראיתי אותו עד עכשיו? (מרים את הציור, ושניהם מסתכלים בו תוך כדי שתייה ואכילה) ואתה התחלת אתה?

מתנדב א': איפה, העיניים שלי היו על הבת.

מתנדב ב': את הציור הזה ראינו כבר פעם.

מתנדב א': זה שייך לבחור שנתנו לו אותו.

מתנדב ב': איך אנשים מתייחסים לחברות שלהם, זה זלזול בחברה ובאומנות.

מתנדב א': תסלח לי, זאת אומנות? פכככ

תמונה 8

הבחור מופיע. המתנדבים לא מזהים בהתחלה ומפחדים. מתחילים להושיט את היד לנשק ומגלים שזה הבחור ונרגעים. משאירים את הנשק ליד השולחן.

מתנדב א': (למתנדב ב') אתה זוכר אותי?

מתנדב ב': בטח שאני זוכר אותו.

בחור: הציור.

מתנדב א': קח.

מתנדב ב': תגיד, בכל פעם שאנחנו נוגעים בציור אתה מופיע?

מתנדב א': אני מקווה שהפעם לא תאבד אותו.

מתנדב ב': עכשיו אנחנו במתח.

בחור: למה?

מתנדב א': הודיעו לנו על פעילות...

מתנדב ב': על מחבל בסביבה.

בחור: איך אתם יודעים שהוא יחזור?

מתנדב א': כך אמרו לנו.

מתנדב ב': תשתה קפה?

מתנדב א': או עוגה?

בחור: באתי רק לציור. (פונה ללכת)

מתנדב ב': חכה רגע. (לוחש לא') חשבתי שאולי כדאי לצרף אותו אלינו.

מתנדב א': בדיוק על זה חשבתי. (לבחור) יש לך אקדח?

מתנדב ב': או רימון?

בחור: לא.

מתנדב ב': תראה, חשבנו אולי...

מתנדב א': חשבנו אולי אתה יכול עזור לנו. (מתקרבים)

בחור: על מה התלחשתם שם?

- מתנדב א': חשבנו אולי תהיה מוכן לעזור לנו.
- מתנדב ב': אנחנו נמצאים במתח ואנחנו צריכים עזרה של בחור צעיר.
- מתנדב א': תראה, אנחנו מחכים, כלומר, אורבים למחבל.
- מתנדב ב': הודיעו לנו שמחבל היה כאן ואמר שיחזור, אז אנחנו מחכים.
- מתנדב א': אתה מסכים?
- בחור: ומה אתם חושבים לעשות לוי?
- מתנדב א': אנחנו חושבים לתפוס אותו ולקבל צל"ש.
- בחור: בשביל מה אתם צריכים אותי?
- מתנדב ב': לעזור לנו לקבל צל"ש.
- מתנדב א': אז יש לך אקדח?
- מתנדב ב': או רימון?
- מתנדב א': אנחנו רוצים שתתפוס אותו בשבילנו. מבחור צעיר הוא יפחד יותר משני מבוגרים. אתה מבין?
- מתנדב ב': בטח שאני מבין.
- מתנדב א': לא אותך שאלתי. אתה מבין?
- מתנדב ב': בטח שאני...
- מתנדב א': שתוק כבר! (לבחור) חשבנו אולי... בעצם אני חשבתי שאתה בטח שרתת בצבא ויש לך עבר צבאי מפואר, ואתה נראה קרבי...
- מתנדב ב': העיניים שלך צעירות... (מתנדב א' נועץ מבט זועף בב'. ב' משתתק) ואתה זריז.
- מתנדב א': גם אנחנו זריזים.
- מתנדב ב': אתה מבין? בגיל שלנו למות ממחבל זו טרגדיה. אתה בשביל זה, לך נועדו המלחמות, המדינה זקוקה לצעירים כמוך למות למענה.
- מתנדב א': אז יש לך אקדח בכיס?
- מתנדב ב': או רימון.

- בחור: באיזשהו מקום יושב איזה קריקטוריסט ונהנה להשתעשע בדמויות שהוא מצייר. אין לי אקדח ואין לי רימון. אתם רואים? אין כלום. יש לי רק את הציור שיד צב מחזיקה אותו ומישהו מנסה להפוך אותי... התכוונו אלי, אותי אמרו לכם לתפוס, אותי, אתם רוצים שאני אעזור לכם לתפוס אותי?
- מתנדב ב': (מגמגם מפחד) אם אתה זה אתה, אז תהיה מחבל טוב ואל תהרוג אותנו. יש לי אישה וילדים ונכדים...
- מתנדב א': (רועד מפחד) ואני לא הספקתי אפילו להתחתן.
- בחור: אין לכם ממה לפחד. אני חזרתי לכאן לברר למה לא מקבלים אותי, למה ממהרים להדביק לי מחבל? אני לא מחבל. סתם עבדו עליכם והאישה שם בפנים היא שמנסה להפליל, מנסה לסרס אותי, להרוג לי הפנים. אני רוצה לחיות.
- מתנדב א': ואין לך נשק בכיס?
- מתנדב ב': או רימון?
- בחור: אתם זקוקים לבעיטה שתעיר אתכם? אני בסך הכול מחפש את המגן שלי והאישה עם הראש המרובע חושבת שאני לא מתאים לה לעמוד כאן... למה היא שונאת אותי? (צועק לכיוון הדלת) מרגלית!
- אישה: (מבפנים) מי רוצה אותה?
- בחור: אני.
- מרגלית: (מופיעה) אימא, זה החבר שלי.
- אישה: (מופיעה) כל הכבוד, תפסתם אותו. מה אתם עומדים כמו שני ליצנים? תקשרו אותו. (המתנדבים נראים מבולבלים) נו, מה אתם עומדים. "אל הנשק אחי" ... (שני המתנדבים רצים לנשק ומכוונים אותו לבחור) לפתוח נצרות! אם תנסה לברוח כמו בפעם הקודמת. אתן פקודת אש! מרגלית!
- מרגלית: (משועשעת) כן, אימא.
- אישה: רוצי מהר לבית ותביאי חבל.
- מרגלית: סוף סוף יהיה כאן שמח. (יוצאת)
- מתנדב ב': אני חושב שאת...

אישה: שתוק! אני אימא ואני לא טועה. במקום לדבר תביא את הכיסא לכאן.
(מתנדב ב' רומז לא', א' רומז לב') אם נראה להם חולשה פעם אחת, הם ינצלו אותנו ואת חולשתנו...

מתנדב א': אבל, גברתי, הבן אדם הזה הוא לא מחבל.

אישה: הוא כן מחבל! יהיה פה מחדל! אתם תשבו בכלא!

מתנדב א': צריך לבדוק, לחקור.

מתנדב ב': אולי את טועה.

אישה: אני לא טועה. אתם לא רואים איך הוא נראה מחבל?

מרגלית: (חזרת עם חבל, עליזה) הנה החבל, אימא.

אישה: (לוקחת את החבל. פונה לבחור) עכשיו אין לך שום תקווה. שב!

בחור: בית משוגעים... (פונה פתאום הצידה ומתחיל לברוח. באותו רגע האישה פוקדת)

אישה: אש!

{מתנדב א' מתבלבל ונפלט לו כדור. הבחור עוצר. למתנדב ב' יש תקלה בנשקו}

מרגלית: (מתלהבת) הוא יודע לירות. הם יורים. איזו מלחמה יפה.

{האישה דוחפת את הבחור לכיסא. מרגלית עוזרת לה בהתלהבות. הבחור מנסה להיאבק ובסופו של דבר הן גוברות עליו וקושרות אותו לכיסא. מתנדב ב' שהיה עסוק בנשקו מגלה את התקלה, פותח את הנצרה ויורה כדור באוויר. האישה ומרגלית נבהלות מהירייה ונופלות. הבחור מנסה לברוח עם הכיסא. האישה עוצרת ומושיבה אותו בכוח על הכיסא וממשיכה לקשור}

מתנדב א': (לב') מי אמר לך לירות?

מתנדב ב': אמרו אש, אז יריתי.

מתנדב א': ורק עכשיו אתה נזכר?

מתנדב ב': מצטער, המפקד, הנשק אשם, יש לו הצתה מאוחרת.

אישה: עכשיו אם הוא יברח אתם חייבים לקלוע בו בול! ברור? (שניהם מהנהנים. מסיימת לקשור) מאיפה באת? את מי אתה מחפש?

- בחור: את כוחי.
- אישה: (מכניסה לו מכה) ומה גילית?
- בחור: שאתם לא ראויים לו.
- אישה: (מכה) איפה אתה גר?
- בחור: בכל מקום ובשום מקום...
- אישה: (סוטרת) למה... למה!
- בחור: החיים לא עטפו אותי בצמר גפן...
- אישה: תענה לי מי שלח אותך?
- {שתיקה}
- אישה: איפה אתה חי?
- בחור: בבבל...
- אישה: איפה אתה חי?
- בחור: מגדל בבל...
- אישה?: איפה זה?
- בחור: (צוחק) פה!!!
- אישה: (מענה אותו) איפה זה פה?
- בחור: פה...
- אישה: מי השולט?
- בחור: הגזענות.
- מתנדב א'+ב': לא, אני לא מבין...
- מרגלית: (לבחור) אני יודעת שאני ציירת לא טובה, אבל אני בכל זאת מצליחה. אני לא כישלון כמוך. אותי מקבלים, אותי רוצים בכל מקום, אני מתאימה.
- בחור: ציירת שיודעת לצייר רק את עצמה. (פורץ בצחוק)
- אישה: (מטלטלת אותו חזק) אתה לא תפגע בילדה שלי!

- בחור: (למתנדבים) אולי שאחד מכם יפתור את החידה, האישה הזאת השתגעה...
הצילו... הצילו... (מנסה להיחלץ אך לא מצליח) איזה מצב אידיוט. (פורץ
בצחוק)
- מרגלית: אימא, איזה משחק אנחנו משחקים?
- בחור: משחק הליצנים. אתם ליצנים מול ראי מעוות. כל אחד מכם הוא סיפור
עלוב. אתם פרחים מיובשים בתוך ספר עלוב ואת פרה שמנה עם עטינים
גדולים בלי חלב, בלי חלב. יום הכישלון יגיע, יום הדין מתקרב. המפלה
תבוא. (בקול) המפלה תבוא... המגדל בסוף ייפול...
- מרגלית: או שהוא שותק או שהוא מדבר יותר מדי.
- אישה: (מורטת את שיער ראשו ומטלטלת אותו) אהה... יש לך מטפחת...
- מרגלית: כותונת, אני אסתום לו בה את הפה?
- אישה: אם יצעק תכניסי עמוק לפה, ראיתי את זה פעם בסרט.
- האישה מתחילה בחקירה ולא מחכה לתשובות. מרגלית עדיין משועשעת ולא
מבינה את המצב)
- אישה: מי אתה? לאיזה ארגון אתה שייך? מה שמך? איפה הריכוז שלכם? איפה
הריכוז שלכם? איזה תכניות יש לכם? (מכה חזקה מאוד. הבחור כמעט
מעולף)
- מרגלית: (מתחילה להבין את המצב) אימא, אני חושבת שהרגת אותו.
- אישה: עוד לא, מחכות לו 30 בתולות.
- מתנדב א'+ב': 70 בתולות.
- אישה: (מתחילה לחנוק אותו) הוא לא מתאים לנו.
- מתנדב א': הוא לא עשה כלום...
- אישה: אני יודעת מה הוא עשה ומה הוא לא עשה.
- מתנדב א': הוא רוצה להיות שייך.
- אישה: (ממשיכה לחנוק) שייך לתחת שלי, בשביל זה הוא לא מתאים.
- מתנדב ב': מה זאת אומרת לא מתאים?

אישה: (מדברת וחונקת) מתאים זה לא עניין של כשרון. אדם יכול להיות לא מוכשר, אבל אם הוא מתאים לנו, אנחנו ניקח אותו אלינו. נחבק אותו בתוכנו ומסוגו של זה אנחנו נקבל, בשתי ידיים סגורות... (חונקת אותו סופית) אנחנו נגמור אותם! אחד אחד...

מתנדב א': (פורץ בזעם) הפסיקי!!! (יורה ירייה באוויר, מתנדב ב' יורה אחריו. האישה מפסיקה. ראשו של הבחור נשמט למטה. לשונו משורבבת)

מרגלית: (המומה. פורצת בזעקה אדירה) אאאאההההההההה...

{מעל תקרת הבמה נופלת אבן, ועוד אבן... עד שכל הבמה מתמלאת באבנים. המתנדבים נשארים עומדים במהלך נפילת האבנים}

מתנדב א': אנחנו נבין?

מתנדב ב': כדאי שנתחיל להבין.